

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3853/2566

นาย ด. โจทก์ กระทรวงยุติธรรม กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 420, ป.วิ.พ. มาตรา 285, ป.วิ.พ. มาตรา 331, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 3, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ได้ส่งประกาศขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพาทให้แก่ธนาคาร
อ. ผู้รับจำนองทราบก่อนการขายทอดตลาด เป็นเหตุให้ศาลจังหวัดธัญบุรีมีคำสั่งเพิกถอน
การขายทอดตลาด ด้วยเหตุดังกล่าว เป็นการบกพร่องต่อหน้าที่ในเรื่องสำคัญและเป็นการกระทำที่
ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. ซึ่งเจ้าพนักงานบังคับคดีต้องมีความระมัดระวังในเรื่องนี้เพราะ
เป็นหน้าที่ของตนตามกฎหมาย แต่เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำไปโดยปราศจากความระมัดระวัง
ย่อมเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ความรับ
ผิดทางละเมิดในกรณีเช่นนี้จึงตกอยู่แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 285 วรรคหนึ่ง
อย่างไรก็ตามเรื่องความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่เป็นกรณีที่ต้องอยู่ภายใต้บังคับ
พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 เนื่องจากมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้
บัญญัติว่า "บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับใด ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้
หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน" ดังนั้น ใน
การพิจารณาพิพากษาคดีนี้จึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของ
เจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กล่าวคือ มาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้ บัญญัติว่า "หน่วยงานของรัฐต้อง
รับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้
ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้..." กรณีจึงไม่
จำเป็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ข้อ 4 ของหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดิน มีผลยกเว้นความรับผิดทางละเมิด
ของเจ้าพนักงานบังคับคดีหรือไม่ เพียงใด เนื่องจาก ป.วิ.พ. มาตรา 285 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ และ
พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ได้บัญญัติในเรื่องนี้ไว้แล้ว ที่
ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อ 4 ของหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดิน ได้ระบุงเว้นความรับผิดของ
เจ้าพนักงานบังคับคดีไว้ กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีและจำเลยที่ 2 ประมาทเลินเล่อ
กระทำต่อโจทก์โดยผิดกฎหมาย จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ได้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. มาตรา
285 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ และ พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5
ดังนั้น กรณีต้องรับฟังว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง
พิพาทให้แก่โจทก์โดยความประมาทเลินเล่อ จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่
ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ตาม พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539
มาตรา 5

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 447,355 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การ

ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นอนุญาต และให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ออกจากสารบบความ ค่าฤชาธรรมเนียมสำหรับจำเลยที่ 1 ให้เป็นพับ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระเงิน 417,355 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 12 พฤษภาคม 2563) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 2 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 7,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2561 โจทก์เป็นผู้ซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 64838 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง จากการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี ในคดีหมายเลขแดงที่ ผบ. 4988/2559 ของศาลจังหวัดธัญบุรี และวันที่ 24 ตุลาคม 2561 โจทก์ได้รับการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นชื่อโจทก์ตามสำเนาโฉนดที่ดิน ต่อมาวันที่ 18 มิถุนายน 2562 ศาลจังหวัดธัญบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเนื่องจากเจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ได้ส่งประกาศขายทอดตลาดทรัพย์สินให้ธนาคาร อ. ผู้รับจำนองทราบอันเป็นการขายทอดตลาดทรัพย์สินไปโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ได้ส่งประกาศขายทอดตลาดให้ผู้รับจำนองทราบ เป็นเหตุให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดเป็นการทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค 4 ลักษณะ 2 การบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 ซึ่งมีผลบังคับใช้นับแต่วันที่ 5 กันยายน 2560 เป็นต้นมา ทั้งนี้มาตรา 21 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ บัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้ไม่มีผลกระทบถึงกระบวนการพิจารณาของศาล และกระบวนการวิธีการบังคับคดีของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ได้กระทำไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ" และวรรคสอง บัญญัติว่า "ในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ประกาศขายทอดตลาดไว้ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้น ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประกาศขายทอดตลาดดังกล่าวต่อไปจนกว่าจะเสร็จสิ้น" ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี ประกาศขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพาท รวม 4 นัด นัดที่ 1 ในวันที่ 5 เมษายน 2561 นัดที่ 2 ในวันที่ 26 เมษายน 2561 นัดที่ 3 ในวันที่ 17 พฤษภาคม 2561 และนัดที่ 4 ในวันที่ 7 มิถุนายน 2561 ซึ่งเป็นวันที่ภายหลังจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค 4 ลักษณะ 2 ที่แก้ไขใหม่ มีผลใช้บังคับแล้ว การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค 4 ลักษณะ 2 ที่แก้ไขใหม่ กล่าวคือ มาตรา 285 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ความรับผิดชอบละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ต่อลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือต่อบุคคลภายนอกเพื่อความเสียหายที่เกิดจากหรือเกี่ยวเนื่องกับการยึดอายัด หรือขายทรัพย์สินโดยมิชอบหรือเกินกว่าที่จำเป็นแก่การบังคับคดี หรือการบังคับคดีโดยมิชอบในกรณีอื่น ย่อมไม่ตกแก่เจ้าพนักงานบังคับคดี แต่ตกอยู่แก่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษา เว้นแต่ในกรณีเจ้าพนักงานบังคับคดีได้กระทำการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้"

และวรรคสอง บัญญัติว่า "ในกรณีที่ความรับผิดชอบแก่เจ้าพนักงานบังคับคดีตามวรรคหนึ่ง และเป็นเรื่องความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ การใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาล ตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่หรือตามกฎหมายอื่นไม่ว่าโดยบุคคลใด ให้อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม"อันมีความมุ่งหมายให้คุ้มครองแก่เจ้าพนักงานบังคับคดีในการ ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลซึ่งอาจเกิดความผิดพลาดขึ้น จนเป็นเหตุให้ถูกหนีตามคำพิพากษาหรือบุคคลภายนอกได้รับความเสียหายว่าความรับผิดชอบ ละเมิดไม่ตกแก่เจ้าพนักงานบังคับคดี โดยมีข้อยกเว้นกรณีเดียวเท่านั้นที่ความรับผิดชอบละเมิดยัง ตกอยู่แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีคือ กรณีเจ้าพนักงานบังคับคดีปฏิบัติหน้าที่ไปโดยฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ทั้งนี้การใช้สิทธิฟ้องคดีตามกฎหมาย ว่าด้วยความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ให้ยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรม และมาตรา 331 วรรคสอง บัญญัติว่า "ก่อนการขายทอดตลาดทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานบังคับคดีต้องแจ้งกำหนดวัน เวลาและสถานที่ซึ่งจะทำการขายทอดตลาดให้บรรดา ผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีซึ่งปรากฏตามทะเบียนหรือประการอื่นได้ทราบด้วย โดยจะทำการขายทอดตลาดในวันหยุดงานหรือในเวลาใด ๆ นอกเวลาทำการปกติก็ได้ ทั้งนี้ กำหนดวันและ เวลาขายดังกล่าวจะต้องไม่น้อยกว่าหกสิบวันนับแต่วันยึดอายัด หรือส่งมอบทรัพย์สินนั้น" และวรรคสาม บัญญัติว่า "เพื่อให้การขายทอดตลาดเป็นไปด้วยความเที่ยงธรรม บุคคลผู้มีส่วน ได้เสียในการบังคับคดีมีสิทธิเต็มที่ในการเข้าสู่ราคาหรือหาบุคคลอื่นเข้าสู่ราคาเพื่อให้ได้ราคา ตามที่ตนต้องการ และเมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีเคาะไม้ขายให้แก่ผู้เสนอราคาสูงสุดแล้ว ห้ามมิให้ บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีทั้งหลายหยิบยกเรื่องราคาที่ไดจากการขายทอดตลาดมีจำนวน ต่ำเกินสมควรมาเป็นเหตุขอให้มีการเพิกถอนการขายทอดตลาดนั้นอีก" ย่อมเห็นได้ว่า การส่ง ประกาศขายทอดตลาดให้ผู้มีส่วนได้เสียทราบเป็นเรื่องสำคัญที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้อง ดำเนินการก่อนที่จะขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อมิให้ผู้มีส่วนได้เสียหยิบยกเรื่องราคาทรัพย์สินที่ ขายทอดตลาดว่าเป็นราคาที่ต่ำเกินสมควรมาอ้างเป็นเหตุให้เพิกถอนการขายทอดตลาดได้ อีกต่อไป ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีสำนักงานบังคับคดีจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี ไม่ได้ ส่งประกาศขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพาทให้แก่ธนาคาร อ. ผู้รับจำนอง ได้ทราบ ก่อนการขายทอดตลาดทรัพย์สิน เป็นเหตุให้ศาลจังหวัดธัญบุรีมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดด้วย เหตุดังกล่าว จึงเป็นการบกพร่องต่อหน้าที่ในเรื่องสำคัญและเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งเจ้าพนักงานบังคับคดีต้องมีความระมัดระวังใน เรื่องนี้เพราะเป็นหน้าที่ของตนตามกฎหมาย แต่เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำไปโดยปราศจาก ความระมัดระวัง ย่อมเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นการละเมิดต่อ โจทก์ ความรับผิดชอบละเมิดในกรณีเช่นนี้จึงตกอยู่แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 285 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตามเรื่องความรับผิดชอบละเมิดของ เจ้าหน้าที่เป็นกรณีที่ต้องอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 เนื่องจากมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ บัญญัติว่า "บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ ใด ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน" ดังนั้น ในการพิจารณาพิพากษาคดีนี้จึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กล่าวคือ มาตรา 5 แห่ง พระราชบัญญัติฉบับนี้ บัญญัติว่า "หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่

เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐ ดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้..." กรณีจึงไม่จำเป็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ข้อ 4 ของ หนังสือสัญญาซื้อขายที่ดิน มีผลยกเว้นความรับผิดทางละเมิดของเจ้าพนักงานบังคับคดีหรือไม่ เพียงใด เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 285 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ และ พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ได้บัญญัติในเรื่องนี้ไว้ แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อ 4 ของหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดิน ได้ระบุงเว้นความรับผิดของ เจ้าพนักงานบังคับคดีไว้ กรณียังฟังไม่ได้ว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีและจำเลยที่ 2 ประมาทเลินเล่อ กระทำต่อโจทก์โดยผิดกฎหมาย จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ได้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 285 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ และพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ดังนั้น กรณีต้องรับฟังว่า เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี ดำเนินการขายทอดตลาด ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพาทให้แก่โจทก์ไปโดยความประมาทเลินเล่อ จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดใน ผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ตามจำนวนค่าเสียหายโดยตรงที่ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยมาแล้วตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ส่วนเรื่องความรับผิดของเจ้าพนักงานบังคับคดีจะมีหรือไม่ และเพียงใด เป็นกรณีที่จำเลย ที่ 2 จะต้องไปดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทาง ละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ข้อ 38 ต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง ด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นในผล อนึ่ง เนื่องจากการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ.2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดย พระราชกำหนดฉบับนี้ได้แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 เป็นผลให้อัตราดอกเบี้ยผิดนัดตามมาตรา 224 เปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตรา ตามมาตรา 7 คือ อัตราร้อยละ 3 ต่อปี หรืออัตราที่ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตาม พระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาในปัญหาข้อนี้ก็ตาม แต่ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจ ยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 ดังนั้น ศาลฎีกาเห็นสมควรกำหนดอัตราดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราใหม่นับแต่ วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป พินิจพิเคราะห์ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงิน 417,355 บาท พร้อม ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 12 พฤษภาคม 2563) ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอของโจทก์ และให้จำเลยที่ 2 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความรวม 20,000 บาท

องค์คณะ

ธีระพล ศรีอุดมจร · เฟด็จ ชมพานิชย์ · เสถียร ศรีทองชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3853/2566>